

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΩΝ ΔΕΚΑΤΡΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Σβέλτη, γοργή και γλυστερή σά φρειδί, όλη την ώρα πού νά την πιάσω άπλωνα τά χέρια, ξεγλυτρούσε και πάντα προκαλώντας με κι' όλο ξεφευγόντας μου, ευτυχισμένη, —όλόκαρδα κι' ειρωνικά έγελοσε. Μ' άπάντα στό κυνηγητό κι' άπάντα στό παιχνίδι, κάθε πού έομίγαν τά κομμά κι' έκόλλαιγαν στην πάλη, έκεινη δέν έγέλαγε άδύα σάν και πρώτα κι' έμένα ως κύμα άνέβαινε τού ύψια στό κεφάλι. Και μιά στιγμή, πού άρπαξα τή μέση της και μ' άγρια έπυθμία την έσυρα μέσα στην άγκαλιά μου, σπλαζώνοντας τά πόδια της μέσα στά γόνατά μου, την είδα πού άφέθηκε γλυκά στό σφίξιμο μου ένώ τά μάτια έγλάφοναν κι' έτρέμανε τά χείλη

κι' έννοιασα ότι μέσα της έξύπναγε τó θήλυ.
Κώστας Ουράνης

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

- «'Αγάπαγε ή Μάρω τó χορό, ήθε κι' άντρα χορευτή».
- «'Αγάπα τον τόν φίλο σου με τó ζακόνι όπούχει».
- «'Αγιου κερή μήν έταξες ; μικρού παιδιού κουλούρα;»
- «'Ακουξ την άκούδα και χορευει 'ς τού γείτονά σου τή αυλή, καλύτερ νά την δεχτείς και 'ς τή δική σου».
- «'Ακριβά πούλ' ό χωριάτης, και θαρρει πώ; διαφορίζει».
- «'Ακριβός 'ς τά πίτουρα και φτηνός; 'ς τ' άλεύρια».
- «'Αλλα είν' τάλα και άλλο της Παρασκευής τó γάλα».
- «'Αλλα λογαριάζει κανείς κι' άλλα τόν 'βρίσκονιν».
- «'Αλαργινός ό κήπος, δωριανά τά λάχανα».
- «'Αλλα σκαμπάς' ό γαίδισος και άλλα ό γαιδοροιλότης».
- «'Αλλο πού νά ίδη; και' άλλο πού ν' άκούσης;».
- «'Αλλο είν' τó δανεϊκό κι' άλλο τó γυρευτό».

ΚΑΤΑΡΕΣ

- «Νά 'χης τήν κατάρα μου».
- «Στάχτη και μπουύλεψη νά γένη;».
- «Νά κοπή ή ζωή σου κι' ή μέρες σου».
- «Νά φά τó κόλλυβό σου!»
- «Νά σε φιλήσω κρύον!»
- «Μάριμαρο νά γένης!»
- «Νά σε πιάσω τó συγγενικό» (συγγενικό=σεληνιασμός) — και άλλως: «σίδερο 'ς τή μέση σου.»
- «Νά σε δειρ' ή ζάλη».
- «Νά 'πας 'ς τόν τάδε».
- «Νά σε πάρ' ό διάβολος και νά σ' άλέσ' ό μύλος».
- «Κακή σου ήμέρα» και: «Την κακή σου την ήμέρα και τά μαύρα σου τά σύκα 'ς ένα μιάλωια δεμένα και 'ς τά μάτια σου ζομένα».
- «Κακό σου σαραντάημερο».

ΠΡΟΔΗΨΕΙΣ

Όταν λαλή ή κόττα, εινε κακό για τήν οικογένεια πού την έχει. Για νά ξεροκστή τó κακό ή σφάζουνε άμέσως τήν κόττα ή τήν φέρνουν σ' ένα τρίστρατο και τήν άπολάνε —για νά στρέξη στό κεφάλι της».

Όταν ουρλιάζει σκυλί και μάλιστα τή νύχτα, σημαίνει πώ; κάποιος από τó σπίτι θά πεθάνη. Τό σκοτώνουν λοιπόν για νά πέση τó κακό στό κεφάλι του και γλυτώση τή ζωή του ό κείνου τού σπιτιού.

Όταν κλωστή άρχινής κρέμεται από τó ταβάνι τού σπιτιού σημαίνει πώ; ό νοικοκύρης τού σπιτιού θά ξενητευτή. Τό ίδιο κι' όταν τόν τρώει ή πατουσα του ή όταν βγάξει τίς παντούφλες του και ή μιά πέση επάνω στην άλλη.

ΜΕ ΔΥΟ ΔΟΓΑΚΙΑ

— Κάποιος κοινός καιποχός ένώ ώδηγείτο στον τόπο τής εκτελέσεως μαζί με άλλους συννεόχους, τον έκανε στον δρόμο γραμματικές παρατηρήσεις.
— Τό σήμα κατατομοής, έλεγε, δέν κίνεται σ' άλλους τούς χρόνους. Μπορει κανείς να πη *θα κατατομηθώ*, αλλά δέν μπορεί να πη *έκατατομήθηκα!* Εινε σήμα χωρίς άόριστο!...

Έχουν πολύ δίκαιον οι έντευγες έκείνοι συζυγοι, οιτινες γνωρίζουν ότι ή γυναίκα των έχει φίλον, όταν τήν όνομάζουν τó όψαιον των ή μ σ υ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΟΓΡΙΑΣ

Θυμάμαι μιάν άράδα κυπαρίσσια σέ κάποιο μοναστήρι χαλασμένο, κάπου κοντά έναν τάφο ξεχαρμένο και κείνα, σά λαμπάδες μαύρες, ίσια.
'Η πλάκα, σά βιβλίό καλά κλεισμένο, δύο λόγια λέει για μιά μοναχήρσια. Τό βράδυ θρηνητά τά κυπαρίσσια κρατούνε τó τροπάρι τó κοιμένο :
«...ός άνθος τού άγρού ούτος έξανθήσει...»
Μά ε' άνθη με τήν άνοιξη γυρίζουν, κι' άν ό καιρός τή στέγη έχει γκρεμίσει, τριγύρω άπ' τó κελλά της φτερουγίζουν ξανά τά χελιδόνια, άνθουν οι κρήνη πανάχραντοι, πού φύττανεν Έκεινη.
Στέφ. Δάφνης

κες με τó Φερδινάνδο Λασσάλ.
Μόλις πέθανε ό Λασσάλ, ή 'Ελένη παντρεύθηκε άμέσως τó Ρουμάνο Ραχοβίτζα. Μά ό ευγενής αυτός πού άγαπούσε πράγματι τρελλά τήν 'Ελένη, ήταν πειά πολυ άρρωστος. Έτσι δέν πρόφτασε να χωρή τή γυναίκα του. Πέντε μήνες ύστερ' άπ' τó γάμο τους, πέθανε από φθίση.
'Η 'Ελένη άρχισε τότε μιά πειό τρελλά ή ζωή, χωρίς κανένα χαλινό, κανένα φραγιό. Άπ' τή Νίκαια βρισκαται στό Παρίσι, άπ' τó Λονδίνο στό Βερολίνο, ακολουθουμένη παντοσε από πλήθος θαυμασιών. Γράφει μυθιστορήματα, παίζει στό θέατρο, χορεύει στά καρναρέ, γίνεται ή ήρωίς κοινωνικών σκανδάλων. Έπι 4 χρόνια ήταν σύζυγος τού διασημου ήθοποιού Φινδμαν, μα τόν βαρέθηκε στό τέλος και τόν έδιώξε. Σε μιά άπ' τίς περιοδείες της στη Ρωσία, γνωρίστηκε με τó βαρώνο Σέργο ντέ Σέβιτς, ό όποιος άναγκάστηκε ύστερ' από λίγο χρόνο να έκπατρισθή, επειδή τόν κυνηγούσαν ως επανασάστη. Τό έρωτικό έγυφος πήγε στην 'Αμερική, όπου και έπισημοποίησε τούς γάμους των.
Όταν όμως γύρισαν στην Εύρώπη, άρχισε γι' αυτούς μιά ζωή πολυ δύσκολη. 'Η 'Ελένη ήτανε πιά γοργά και άναγκαζότανε για να συντηρήση τόν άντρα της, να κάνη ένα σωρό ταπεινές δουλειές. Και όταν πέθανε και ό βαρώνος, με τόν όποιό ή 'Ελένη είχε ζήσει τά τελευταία χρόνια τής περιπετειώδους ζωής της, ή ήρωίς τίσων έρωτικών ζωντανών μυθιστορημάτων, μη μπορώντας πια να ζήση γοργά, άσκημη και φτωχή, πήρε δηλητήριο και πέθανε στό Μόναχο, στις 3 'Οκτωβρίου 1911.